

**«ШЫНОК»**, пераклад Б. з франц. на бел. мову верша П.Верлена «L'auberge» са зб. «Колісь і нядаўна» (1884). Датуецца 1911–12. Імпрэсіяністычны малюнак падарожжа і прыпынку ў шынку створаны пад раптоўным уражаннем («і ўраз...»), згодна з дамінантнай рысай імпрэсіянізму – спыніць імгненне і заўважыць яго непаўторнасць і прыгажосць. Непаўторнасць гэтага ўражання нараджаецца і як вынік вандроўкі («Ўжо кроўю ногі пыл шасы гарачай росяць...»), і ад самога будынка («чырвоны дах, мур белы між цянька»). Асобнымі мазкамі-фрагментамі перадаецца малюнак яго гаспадароў: «шынкар – стары салдат, шынкарка...». Кароткімі штрыхамі выпісаны інтэр'ер: «чорны столь з бяргвенняў», па сценах – «малюнкаў страшных рад». І з вокнаў распасціраецца прастора – «даль поля праз акно адкрытае відаць». Паэт дае магчымасць «пачуць» і «ўспрыняць» пахі і гукі гэтага куска свету: «баршчу пах добры павявае». Зноў ён спыняе імгненне: «Вы слыхыце? Саган, здаецца, ўжо чуваць; // Як ён гадзінніку вясёла падпявае». Вобразы малюнка з яго цікавасцю да паўсядзённасці, да побыту і свету простых шодзённых рэчаў і няхітрых пачуццяў успрыняты ў светлых каляровых танах. Само быццё, здаецца, распадаецца на дробныя кавалкі (просторы і часу), а імгненне, пастаянна ўзнаўляючыся, пераходзіць у вечнасць. У вершы спалучаюцца імгненнае і вечнае, асаблівае і агульнае, рухоме і ўстойлівае. З аднаго боку, «шынкарка ж даць шляпка ці вымыць твар хлапцам спяшыць», з другога – «Тут спяць, пяюць і п'юць, тут кураць і галосць». Адно і тое ж – і заўсёды нанова. Перададзена немудрагелістая паэзія паўсядзённых людскіх спраў і спакойнага, разважлівага, раз і назаўсёды завезенага клопату. Малюнкi перад чытачом нібы рухаюцца разам з вандроўнікам: з шасы – да шынка – у шынок – у пакоі – і зноў (позіркам) на шлях: «Даль поля праз акно адкрытае відаць». Спыніцца ці крочыць далей? Верш нап. ў форме санета. Тэарэтык франц. класіцызму Н.Буало лічыў: «Беззаганны санет варты адзін цэлай паэмы». Гэтыя словы прывёў Б. у якасці эпіграфа да свайго «Санета» («Паміж пяскоў Егіпецкай зямлі...»). Відавочна, што гісторыя з «шынком» (пад вывескай «Спакой») варты «цэлай паэмы». Простае, немудрагелістае жыццё дае, згодна з паэтавай думкай, матэрыял на цэлую паэму. Да таго ж, «паэма» верленаўскага жыцця, як вядома, пісалася таксама ў «шынку». У перакладзе Б. адноўлена прысвячэнне «Жану Марэасу» – прадстаўніку як сімвалізму, так і неакласіцызму ў франц. паэзіі.

Упершыню — «Творы», т. 1, 1927; апублікаваны з аўтографа.

*Г.Я.Адамовіч.*